

Rozjímanie na sobotu 2. týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na sobotu 2. týždňa v pôstnom období. Navrhované témy sú: prázdnota mladšieho syna; túžba otca; sloboda staršieho syna.

FARIZEJI A ZÁKONNÍCI medzi sebou reptali. Nemohli zniesť, že sa Pán stretáva s verejnými hriešnikmi. Ježiš, ktorý poznal ich myšlienky, im však chcel povedať tri podobenstvá, aby lepšie pochopili, aká je v skutočnosti Božia láska. Najprv povedal podobenstvo o pastierovi, ktorý opúšťa svoje stádo, aby získal

späť stratenú ovcu (porov. Lk 15, 4-7). Potom rozprával príbeh o žene, ktorá prešla celý dom, aby našla stratenú drachmu (porov. Lk 15, 8-10).

Napokon sa zastavil pri dlhšom príbehu: o márnotratom synovi a milosrdnom otcovi (porov. Lk 15, 11-32).

„Istý človek mal dvoch synov. Mladší z nich povedal otcovi: „Otec, daj mi časť majetku, ktorá mi patrí““ (Lk 15, 11-12). Keď všetko zhromaždil, odišiel do ďalekej krajiny. Chcel úplne zmeniť svoj život: nemohol vydržať disciplínu v otcovskom dome. Myslel si, že keď dá voľný priebeh svojim vášňam, konečne dosiahne šťastie, po ktorom túžil. Len čo však minul svoje šťastie, opäť zažil samotu a nudu. „Čoraz viac si uvedomoval, že tento život ešte nie je životom; navyše si uvedomoval, že ak bude takto pokračovať, život sa mu bude čoraz viac vzdďaľovať. Všetko je

prázdne: aj teraz sa opäť objavuje otrocké robenie tých istých vecí“[1].

Bol taký zúfalý, že sa začal starať o ošípané a „túžil nasýtiť sa aspoň strukmi, čo žrali svine“ (Lk 15, 16). V tej chvíli si uvedomil, že jeho životná úroveň je ešte nižšia ako úroveň tých zvierat. „Vtedy si povedal: ‚Koľko ná denníkov môjho otca má dostatok chleba, kým ja tu hladujem!‘ (...) Vstal a vydal sa na cestu do domu svojho otca“ (Lk 15, 17. 20). „Ľudský život v istom zmysle predstavuje neustály návrat do domu nášho Otca. Návrat skrze ľútosť, skrze obrátenie srdca, ktoré predpokladá túžbu po zmene, pevné rozhodnutie polepšiť svoj život, a ktoré sa následne prejaví v skutkoch obety a odovzdania sa. Návrat do domu Otca prostredníctvom sviatosti zmierenia, kde sa vyznaním svojich hriechov obliekame v Krista a stávame sa tak jeho bratmi a sestrami, a členmi Božej rodiny“[2].

ODKEDY JEHO NAJMLADŠÍ SYN
odišiel, otec už nikdy nebol taký ako
predtým. Často sa sám seba pýtal:
„Čo sa s ním stalo? Kde je teraz? Je v
poriadku?“. Každý deň vychádzal na
terasu v nádeji, že uvidí syna, ako sa
vracia po ceste. Prešli mesiace, až raz
v diaľke uvidel človeka, ktorý sa blížil
k farme. Hoci sa z diaľky zdalo
nemožné rozpoznať, kto to je, otcovi
bolo jasné: bol to on. „Pribehol k
nemu, hodil sa mu okolo krku a
vybozkával ho“ (Lk 15, 20).

Hĺbka otcovho srdca čakala na tento
okamih. Preto sa nedokáže zdržať.
Keď syn začne svoju pripravenú reč,
aby získal jeho odpustenie – „Otče,
zhrešil som proti nebu i voči tebe“ –,
zdá sa, že ho ani nepočúva.
Nezaujímajú ho pripravené slová.
Jediné, čo chce, je osláviť túto chvíľu
vo veľkom štýle: „Rýchlo prineste
najlepšie šaty a oblečte ho! Dajte mu

prsteň na ruku a obuv na nohy!
Privedte vykrmené teľa a zabite ho.
Jedzme a veselo hodujme“ (Lk 15,
22-23). Nechce, aby sa synovi
vyčítalo, že si spomína na jeho
minulé hriechy. Preto mu ponúka
vrelé a príjemné prijatie. Otec by
mohol povedať: „Dobre, synu, choď
domov, vráť sa do práce, choď do
svojej izby, priprav sa a pusti sa do
práce! A to by bolo dobré odpustenie,
ale nie! Boh nevie odpustiť bez
oslavy! A otec oslavuje, z radosti,
ktorú cíti, lebo jeho syn sa vrátil“[3].

Tvárou v tvár otcovskému objatiu
syn spoznáva, že šťastie z toho, že je s
otcom, je oveľa hlbšie ako to, ktoré by
mohol získať z iných radostí. A je aj
bezpečnejšie, pretože ani jeho
hriechy mu nezabránili v jeho
opätovnom získaní otcovej
prítomnosti: „Áno, máš pravdu: si v
hlbokej biede! Keby záležalo na tebe,
kde by si teraz bol, ako ďaleko by si
došiel? Uznávaš, že iba *milosrdná*

*láska ťa môže naďalej milovať. —
Nech ťa uteší myšlienka, že On ti
neodoprie ani svoju lásku, ani svoje
milosrdenstvo, ak ho hľadáš“[4].*

NAJSTARŠÍ SYN ZOSTAL po celý tento čas doma. Celé dni pracoval na farme a staral sa o potreby svojho otca. Jeho srdce sa však vzdalovalo od reality. Často, najmä keď boli dni intenzívnejšie, nedokázal zabrániť svojej fantázii, aby neodletela tam, kde bol jeho brat. Niekedy sa dokonca cítil vinný, že chcel odísť z otcovho domu, pretože by nemal: musel splniť očakávania, ktoré teraz spočívali len na ňom, jedinom synovi.

Možno bol pohltený týmito myšlienkami, keď pri návrate z dňa stráveného na poli počul hudbu a spev. Prekvapilo ho to a zavolať

jedného z pomocníkov na farme, aby zistil, čo sa deje. „Prišiel tvoj brat a tvoj otec zabil vykrmené teľa, lebo sa mu vrátil zdravý“ (Lk 15, 27).

Rozhorčený odmietol vstúpiť na hostinu. Až keď mu otec vyšiel v ústrety, otvoril svoje vnútro: „Už toľko rokov ti slúžim a nikdy som neprestúpil tvoj príkaz, a mne si nikdy nedal ani kozliatko, aby som sa zabavil so svojimi priateľmi“ (Lk 15, 29).

Otca zbolelo, že jeho syn nebol šťastný, že povinnosti otcovského domu prežíval legalisticky:

„Poslúchal som, zaslúžim si odplatu“. Napriek všetkému ho za tento postoj nekritizuje a nevyčíta mu ho.

Jednoducho odpovedá: „Syn môj, ty si stále so mnou a všetko, čo ja mám, je tvoje“ (Lk 15, 31). „Slobodní nie sme tým, že sa emancipujeme od Otcovho domu,“ pripomína prelát Opus Dei, „ale tým, že prijmem svoj stav detí“[5]. Žiť slobodne v otcovskom

dome je niečo oveľa väčšie ako akékoľvek vykrmené teľa. Preto môžeme prosiť našu Matku, aby sme sa vedeli tešiť zo svojho stavu synov a vedeli sa vracieť k Otcovi tak často, ako je to potrebné.

[1] Benedikt XVI, *Homília*, 18-III-2007.

[2] Svätý Josemaría, *Ísť s Kristom*, bod 64.

[3] František, *Anjel Pána*, 27-III-2022.

[4] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 897.

[5] Fernando Ocáriz, , *List o slobode*, 9-I-2018.

sobotu-2-tyzdna-v-postnom-obdobi/
(03.03.2026)